

Arrest

nr. 216 342 van 4 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Y. B. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesj origine te zijn. U bent gehuwd met N. M. (...) (ov (...)) met wie u in Kantashevo (Ingoesjetië) woonachtig was. U was tewerkgesteld als geld-goederenkoerier bij de keten City Centre die meerdere winkels had. Op 23/03/2017 werd u op de terugweg naar het hoofdkantoor met de geldopbrengsten van die dag aangereden door een andere auto. Toen u uitstapte werd u bewusteloos geslagen en werd u pas de volgende dag wakker in het ziekenhuis. Na een verblijf van 2 dagen in het ziekenhuis ging u naar de politie om aangifte te doen van de overval. In eerste instantie werd dit niet aanvaard omdat u geen attest van het ziekenhuis had. Diezelfde dag

bracht u dit in orde waarna u de aangifte kon doen. U had niet het gevoel dat de politie de aangifte zou onderzoeken. Kort nadien ging u naar het kantoor om met uw bazin te praten. Zij gaf enkel aan dat zij aangifte had gedaan en verwachtte dat u de schade aan de camionette zou herstellen. Begin april kreeg u een convocatie met de melding dat u zich op 3/04 op de rechtbank diende aan te melden. Daar werd u gezegd dat u de verantwoordelijk op u moest nemen en verklaren dat u de overval geënceneerd had. U weigerde dit te doen. De ochtend nadien vielen gemaskerde mannen binnen die u meenamen. U werd gedurende 2 dagen mishandeld en werd pas vrijgelaten nadat u de belofte had gedaan een blanco document te tekenen. Eind april kwam er een tweede convocatie toe die stelde dat u zich opnieuw op de rechtbank diende aan te melden. U vertrok de volgende dag naar een vriend om daar ondergedoken te leven. Uw vrouw ging naar haar familie. Op 4/05/2017 vertrokken jullie samen vanuit het station van Nazran naar België om er een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Voor jullie afreis hadden jullie nog internationale paspoorten kunnen bemachtigen die in Polen werden ingehouden. Om jullie verzoek te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: een attest van uw werk, een werkboekje, certificaten en diploma's, interne paspoorten, uw rijbewijs, een huwelijksakte, medische attesten, een ziekenhuisopname attest, 2 convocaties en een brief van uw advocaat.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u een vervolgingsvrees koestert omwille van het feit dat men poogde een overval in uw schoenen te schuiven. Echter kon u de door u verklaarde vrees niet aannemelijk maken. Zo werden verschillende incoherenties vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds op de helling zetten. U gaf aan dat u een tweede convocatie kreeg en u diezelfde dag naar een vriend vertrok om onder te duiken (CGVS p.15-16). Uw vrouw gaf echter aan dat u pas de dag nadien vertrokken was naar uw vriend (CGVS vrouw p.4). Na haar onderhoud werd op de kwestie teruggekomen en kon u niet meer met zekerheid zeggen of u de dag zelf of de dag nadien vertrokken was naar uw vriend (CGVS p.22-23). Dit komt weinig overtuigend over gezien eerder op het gehoor letterlijk gevraagd werd of u dezelfde dag als het verkrijgen van de tweede convocatie vertrokken was.

Voorts verklaarden zowel u als uw vrouw in de door jullie op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst dat de tweede convocatie midden april was toegekomen (DVZ 3.5, man en vrouw). Tijdens het CGVS onderhoud bleek dat de convocatie op 26/04 was toegekomen en stelden jullie beiden ook expliciet dat dit eind april is (CGVS p.11, CGVS vrouw p.4). Geconfronteerd met deze verklaring uit de vragenlijst kwam u niet verder dan te stellen hierover niets te weten en verwees u enkel naar het attest (CGVS p.23). Gezien u en uw vrouw in de vragenlijst expliciet de tweede convocatie midden april situeerden kan niet worden aangenomen dat dit om een misverstand zou gaan waardoor de incoherentie overeind blijft.

Betreffende uw ziekenhuisverblijf legde uw vrouw dan weer zeer volatiele en weinig coherente verklaringen af. Gevraagd hoeveel keer u in het ziekenhuis had overnacht gaf zij initieel aan dat u 's nachts werd opgenomen en nadien nog 2 maal in het ziekenhuis had overnacht. Voor de duidelijkheid werd toen gevraagd of u dan 3 keer in het ziekenhuis had overnacht waarna zij even moest nadenken en stelde dat het 3 dagen en 2 nachten betrof. Gevraagd waarom zij dan sprak over de nachtopname gaf zij aan dat u 's avonds werd binnengebracht en er dan nog een nacht verbleef. Gezien uit het door u neergelegde attest blijkt dat u reeds om 15u15 in het ziekenhuis werd binnengebracht werd gevraagd hoe zij wist dat u 's avonds werd opgenomen, stelde zij dat zij 's avonds werd gebeld om dan te stellen dat het 16u was en zij dit (opmerkelijk genoeg) onder 's avonds verstaat (CGVS vrouw p.6). Dergelijke wendingen in haar verklaringen komen de geloofwaardigheid dan ook niet ten goede en wijst eerder op een matig ingestudeerd relaas dan op een oprechte verwarring van de feiten.

Daarnaast legde u onaannemelijk vage en weinig logische verklaringen af betreffende elementen die aan de kern van uw relaas raken. Zo gaf u aan – pas nadat u hier expliciet om gevraagd werd- dat u na de overval nog 1 maal contact had met uw bazin. Wanneer dit gesprek plaatsvond kon u niet zeggen. Nadat hier wat op doorgevraagd werd kwam u niet verder dan dat het tussen 25 en 27/03 moest zijn geweest. Betreffende de inhoud van het gesprek gaf u initieel aan dat zij simpelweg zei dat de wagen moest hersteld worden en dat u gezegd had dat u het ging doen en dat het dat was. Gevraagd wat er nu precies gezegd werd voegde u eraan toe dat ze ook gezegd had dat zij aangifte had gedaan en het onderzocht zou worden. Later tijdens het onderhoud werd nogmaals op de kwestie teruggekomen en gevraagd wat u haar precies gezegd had en herhaalde u wat zij tegen u zei inzake aangifte en de herstelling van de auto maar kon u zich niet meer herinneren wat u haar had gezegd. U stelde wel dat u ook over de overval zelf had verteld. Later bleek dat zij hiernaar had gevraagd. Naast het feit dat het opvalt dat u er amper in slaagt het gesprek weer te geven en verschillende malen op de kwestie diende teruggekomen te worden om ietwat duidelijkheid aangaande de inhoud en enige tijdssituering te verkrijgen, blijkt niettemin de verregaande vaagheid van het gesprek. Zo komt het weinig overtuigend over dat u haar niet zou verteld hebben over het feit dat u aangifte bij de politie had gedaan en u er weinig vertrouwen in had dat zij effectief onderzoek zouden voeren, u niet vroeg naar de reactie van de politie op haar aangifte en uw bazin evenmin veel vragen stelde ondanks het feit dat u een hoofdgetuige (verdachte) was in een overval op haar bedrijf (CGVS p.12 -13, 17-19).

Voorts gaf u aan dat Z. (...) door de band genomen altijd met u meeging als begeleidende bewaker gezien u veel geld diende te vervoeren (CGVS p.7). Gevraagd of de 23ste een normale werkdag was gaf u aan dat alles routine was en altijd hetzelfde was. Specifiek gevraagd of er iets speciaals was stelde u niets gemerkt te hebben (CGVS p.18). Echter blijkt uit uw latere verklaringen dat uw collega die instaat voor de veiligheid die dag niet mee was op uw ronde hetgeen het vrij opmerkelijk maakt dat u hier geen melding van maakt toen gevraagd werd of alles normaal liep. Dat u er vervolgens ook geen idee van hebt of ook hij door de politie of het bedrijf werd ondervraagd doet de wenkbrauwen nog meer fronsen gezien het toeval dat hij juist die dag afwezig was op het werk (CGVS p.19). U kon zelfs niet zeggen of hij nog steeds voor het bedrijf werkt (CGVS p.8). U hebt hem noch andere collega's nog gecontacteerd na de overval hetgeen op zich ook vrij verwonderlijk is (CGVS p.19).

Ook betreffende de huidige stand van zaken legde u een dermate vaagheid en onwetendheid aan de dag die weinig geloofwaardig overkomt, te meer gezien het gebrek aan inspanningen die u deed om hierover meer informatie te bekomen. Zo hebt u er geen idee van in welke hoedanigheid u in de convocaties werd opgeroepen en of er een beschuldiging vermeld wordt – u hebt ze immers niet gelezen. U gaf daarentegen wel aan niet officieel beschuldigd te zijn van iets, al wist u niet of er sinds uw vertrek nog iets gebeurd was gezien u geen contact onderhoudt met mensen daar op uw broer na (CGVS p.13). Het is dan ook onduidelijk op wat u zich baseert om te stellen dat er geen officiële beschuldiging tegen u is rekening houdend met het gegeven dat u niet bent ingegaan op de tweede convocatie van het gerecht en de ordediensten die klaarblijkelijk de schuld in uw schoenen wilden schuiven. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen enkele inspanning hebt gedaan om meer te weten te komen over enige beschuldiging tegen u of hoe het er momenteel voor staat. Zo kon u bijvoorbeeld uw vroegere werkgever contacteren hetgeen u verzuimde te doen. U gaf verder ook aan niet te weten of de overheid nog inspanningen gedaan heeft om u na het vertrek nog te lokaliseren (CGVS p.20, 12). Dergelijke schijnbare desinteresse in het verdere verloop van de beschuldigingen tegen u kan dan ook moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Voorts kan moeilijk worden ingezien dat u tot de 2de convocatie wachtte om bij een vriend onder te duiken. U was voordien, 3/04, al op de rechtbank geweest waar men de schuld in uw schoenen wenste te schuiven hetgeen toch alarmbellen moet hebben doen rinkelen. De dag nadien werd u gedurende 2 dagen mishandeld en werd u pas vrijgelaten nadat u beloofd had bekentenissen te zullen tekenen. Dat u vervolgens nog meerdere weken op uw woning blijft wonen kan in dergelijke context dan ook moeilijk worden ingezien, nog los van het feit dat u in die periode nog een internationaal paspoort kon verkrijgen ondanks de inspanningen van het gerecht en de ordediensten om de overval in uw schoenen te schuiven (CGVS p.9). Hiermee samenhangend kan men zich ook vragen stellen bij het logisch karakter van de gedragingen van de ordediensten en het gerecht. Zo moet blijken uit uw verklaringen dat het gerecht u onder druk zette om in ruil voor strafvermindering de schuld op u te nemen en u kort hierna werd opgepakt en mishandeld gedurende 2 dagen schijnbaar met als enige doel bekentenissen van u te verkrijgen – ze hebben immers geen vragen gesteld of informatie van u pogen te verkrijgen. Dat zij u laten gaan met enkel de belofte dat u in de toekomst dergelijke bekentenissen zal tekenen zonder zelfs maar een uitreisverbod of andere voorlopige maatregel op te leggen komt weinig geloofwaardig over (CGVS p.9-12). Dat zij enkele weken later nog een convocatie opsturen en u de facto ruim de tijd geven een vlucht voor te bereiden komt weinig logisch over indien zij daadwerkelijk bekentenissen van u wensten te krijgen. Dergelijke weinig logische gang van zaken wordt doorgetrokken in het gegeven dat er, voor zover u weet, geen verdere stappen tegen u werden ondernomen na uw vertrek.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan dan u het dan ook niet aannemelijk maken dat u van een overval werd beschuldigd.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden gevisieerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Het attest van uw werk en uw werkboekje indiceren uw werkactiviteiten in uw land van herkomst hetgeen op zich niet in twijfel wordt getrokken. De certificaten en diploma's geven een goed beeld van de studies die u en uw vrouw aflegden hetgeen op zich evenmin in twijfel wordt getrokken net zomin als de persoonlijke gegevens die jullie interne paspoorten, uw rijbewijs en jullie huwelijksakte bevatten. De Belgische medische attesten geven aan dat uw vrouw kortgeleden nog zwanger was en dat u en uw zontje bepaalde littekens hebben. Echter kan uit dergelijke attestatie niet worden opgemaakt wat aan de basis van dergelijke littekens ligt en wordt dit enkel op uw verklaringen gebaseerd. Het ziekenhuisopname attest indiceert enkel dat u toen in het ziekenhuis werd opgenomen voor bepaalde verwondingen, al kan hieruit niet worden afgeleid dat een overval in de door u geschetste context hiervan aan de basis lag. Betreffende de 2 convocaties dient nogmaals opgemerkt worden dat het niet ernstig is dat u ze zelf niet gelezen zou hebben waardoor u amper iets over de inhoud kon zeggen zoals de hoedanigheid waarin u werd opgeroepen. Sowieso kan nog verwezen worden naar de algemene informatie waaruit blijkt dat documenten (oa convocaties en ziekenhuisattesten) makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen hetgeen de bewijskracht ervan dan ook serieus relativeert en ook niet opweegt tegen de vaststellingen die hierboven werden gedaan met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw relaas. Ten slotte kan betreffende de brief van uw advocaat gesteld worden dat dit in wezen een brief betreft met redenen waarom de Dublin procedure niet op u en uw vrouw mag worden toegepast hetgeen actueel dan ook niet meer relevant is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens menen zij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten

onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen opperen dat verwerende partij geenszins rekening gehouden heeft met de *“psychische kwetsbaarheid”* van eerste verzoekende partij. In het bijgebrachte medisch attest wordt nochtans opgemerkt dat eerste verzoekende partij last heeft van stress, hoofdpijn en geheugenproblemen. Ook heeft eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal meerdere malen duidelijk gemaakt dat zij kampt met psychische problemen en moeite heeft zich bepaalde zaken in detail te herinneren. Nergens in de bestreden beslissingen wordt gewag gemaakt van de psychische problemen van eerste verzoekende partij die blijken uit het bijgebrachte medisch attest.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat, daar waar in het door verzoekende partijen – overigens zeer slecht leesbare – bijgebrachte medisch attest d.d. 15 december 2017 (administratief dossier, stuk 17, map documenten, doc. 7) gewag wordt gemaakt van stress en geheugenproblemen in hoofde van eerste verzoekende partij, in het medisch attest geen enkele verdere duiding wordt gegeven over de aard en/of mate van deze stress en geheugenproblemen. Uit het attest blijkt dan ook op generlei wijze dat het cognitief geheugen van eerste verzoekende partij dermate is aangetast dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeert de door haar beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Verzoekende partijen tonen dan ook op geen enkele manier aan dat de in de bestreden beslissingen vastgestelde incoherenties, vaagheden en onaannemelijkheden, die allen betrekking hebben op essentiële elementen van het voorgehouden asielrelaas, te wijten zouden zijn aan stress en/of geheugenproblemen in hoofde van eerste verzoekende partij.

2.2.4.1. Betreffende de in de bestreden beslissingen vastgestelde incoherenties in hun verklaringen, merken verzoekende partijen in hun verzoekschrift het volgende op.

Inzake de incoherentie in hun verklaringen over wanneer eerste verzoekende partij na het ontvangen van de tweede convocatie naar een vriend was vertrokken om onder te duiken, wijzen verzoekende partijen erop dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij zelf aangeeft dat zij zich dit element niet precies kan herinneren en onderstrepen zij voorts dat zij *“met betrekking tot (de periode van) hun onderduiken zeer gedetailleerde, coherente en geloofwaardige verklaringen af(leggen)”*.

Omtrent de incoherentie in hun verklaringen over het moment waarop de tweede convocatie was toegekomen, betogen verzoekende partijen dat het *“werkelijk overdreven streng (is) om afbreuk te doen aan hun geloofwaardigheid op basis van deze ene, minimale inconsistente”* en duiden zij erop dat zij *“ontzettend gedetailleerde en coherente verklaringen af(leggen) met betrekking tot precieze data en zelfs ogenblikken op de dag waarop belangrijke gebeurtenissen plaatsvonden”*.

Aangaande de incoherente verklaringen van tweede verzoekende partij over het ziekenhuisverblijf van eerste verzoekende partij, stellen verzoekende partijen dat dit *“een zeer verwarrende episode van het persoonlijk onderhoud”* betreft en bemerken zij dat tweede verzoekende partij ‘16u in de namiddag’ als ‘avond’ beschouwt. Verder is het aannemelijk dat tweede verzoekende partij *“even twijfelt of het een verblijf van twee dan wel drie nachten bedroeg (...) gezien de tijdsperiode die sindsdien verstreken is”*. Dit weegt niet op tegen de details over deze gebeurtenis die zij wel weet te geven.

2.2.4.2. De Raad duidt er evenwel op dat het ziekenhuisverblijf van eerste verzoekende partij na de overval, het ontvangen van de convocaties en het onderduiken van eerste verzoekende partij na de tweede convocatie essentiële elementen van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas betreffen waarvan verwacht mag worden dat verzoekende partijen deze op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat dergelijke doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partijen zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met hun betoog er geenszins in slagen de in de bestreden beslissingen vastgestelde incoherenties *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren. Immers beperken zij zich tot het louter opwerpen van vergoelijkingen en het herhalen van eerder gegeven verklaringen waarmee in de bestreden beslissingen reeds rekening werd gehouden. Dergelijk verweer volstaat geenszins. Waar zij daarnaast nog onderstrepen dat zij omtrent andere zaken wel gedetailleerde en coherente verklaringen aflegden, bemerkt de Raad dat dit geen enkele afbreuk doet aan de vastgestelde incoherenties in hun verklaringen die wel degelijk afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas, aangezien zij betrekking hebben op essentiële elementen van hun asielrelaas.

2.2.5.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat de verklaringen van eerste verzoekende partij over het gesprek dat zij met haar bazin zou hebben gehad na de overval niet konden overtuigen, stellen verzoekende partijen dat van eerste verzoekende partij niet verwacht kan worden dat zij dit gesprek nog minutieus zou kunnen weergeven, aangezien dit gesprek anderhalf jaar geleden plaatsvond. Verzoekende partijen onderstrepen dat eerste verzoekende partij het ogenblik van het gesprek vrij accuraat kon weergeven en zich ook de grote lijnen van het gesprek nog herinnerde. Verzoekende partijen wijzen er daarnaast op dat eerste verzoekende partij sinds dit gesprek nog geconfronteerd is geweest met verschillende traumatische gebeurtenissen, hetgeen onvermijdelijk een impact heeft gehad op haar herinneringen van in haar ogen eerder triviale gebeurtenissen die hiervoor hadden plaatsgevonden.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat redelijkerwijze van eerste verzoekende partij mag worden verwacht dat zij het gesprek dat zij met haar bazin zou hebben gehad na de overval, in de tijd zou kunnen situeren en overtuigende verklaringen zou kunnen afleggen omtrent de inhoud ervan, *quod non*.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met hun verweer er niet in slagen desbetreffende motivering van de bestreden beslissingen *in concreto* in een ander daglicht te stellen.

Waar zij stellen dat eerste verzoekende partij het ogenblik van het gesprek wel degelijk vrij accuraat kon weergeven en zich ook de grote lijnen van het gesprek nog herinnerde, gaan zij voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij, wat betreft het tijdstip van het gesprek, niet verder kwam dan dat het tussen 25 en 27/03 moest zijn geweest – zonder dat zij het concreter in de tijd kon situeren – en de vaststelling dat eerste verzoekende partij er amper in slaagt het gesprek weer te geven en dat verschillende malen op de kwestie diende teruggekomen om ietwat duidelijkheid aangaande de inhoud en tijdsituering te verkrijgen. De Raad onderstreept hierbij dat van dergelijke doorslaggevende gebeurtenis als een overval, evenals van de hiernavolgende gebeurtenissen, zoals het gesprek van haar bazin over deze overval, kan worden aangenomen dat zij in het geheugen van eerste verzoekende partij zijn gegrift – zeker gezien zij dermate afwijken van het alledaagse – zodat zij hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan uitbrengen. De vaststelling dat zij hierin niet slaagt, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas.

Ten slotte bemerkt de Raad nog dat verzoekende partijen met bovenstaand betoog geen enkele verklaring bieden voor de vastgestelde onaannemelijkheden betreffende dit gesprek, namelijk dat eerste verzoekende partij haar bazin niet zou hebben verteld over het feit dat zij aangifte bij de politie had gedaan en er weinig vertrouwen in had dat zij effectief onderzoek zouden voeren, dat eerste verzoekende partij haar bazin niet vroeg naar de reactie van de politie op haar aangifte en dat haar bazin evenmin veel vragen stelde ondanks het feit dat eerste verzoekende partij een hoofdgetuige (verdachte) was in een overval op haar bedrijf. Deze onaannemelijkheden blijven dan ook onverminderd overeind en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.6.1. Waar verwerende partij motiveert dat het opmerkelijk is dat eerste verzoekende partij over de dag van de overval verklaart dat het een normale werkdag was, dat alles routine was en altijd hetzelfde was, terwijl uit haar latere verklaringen blijkt dat haar collega die instaat voor de veiligheid die dag niet mee was op haar ronde, terwijl deze nochtans door de band genomen altijd met haar meeding als begeleidende bewaker gezien zij veel geld diende te vervoeren, wijzen verzoekende partijen erop dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt dat het geenszins uitzonderlijk was dat haar collega niet met eerste verzoekende partij meereed. De vaststelling dat zij geen gewag maakte van de afwezigheid van haar collega toen zij gevraagd werd of er iets speciaal was aan die dag is dan ook niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.6.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat het opmerkelijk is dat eerste verzoekende partij niet spontaan gewag maakt van de afwezigheid van de bewaker die haar meestal vergezelde wanneer haar gevraagd wordt of er iets speciaals was aan die dag, en daarentegen verklaart dat alles routine was en altijd hetzelfde was. Immers verklaarde verzoekende partij dat zij “*altijd begeleid (werd) door bewaker*” en dat zij slechts “*soms (...) alleen (reed) als hij problemen had bij hem thuis met gezin of familie en dit besprak met oversten en dan reed ik alleen*” (administratief dossier, stuk 7, notities CGVS man, p. 7). Uit haar verklaringen blijkt dan ook dat zij in principe begeleid werd door een bewaker, waardoor dan ook verwacht kan worden dat wanneer gevraagd wordt of er iets speciaals was aan de dag waarop *nota bene* een veiligheidsincident plaatsvond, zij gewag zou maken van de afwezigheid van haar collega die normaal gezien moet instaan voor de veiligheid.

2.2.7.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat eerste verzoekende partij betreffende de huidige stand van zaken een dermate vaagheid en onwetendheid aan de dag legt die weinig geloofwaardig

overkomt, te meer gezien het gebrek aan inspanningen die eerste verzoekende partij deed om hierover meer informatie te bekomen, opperen verzoekende partijen dat *“de oproepingsbrieven in hoofdzaak juridische teksten bevatten en dat deze (...) te ontoegankelijk waren om de juridische elementen van de convocatie in detail te begrijpen”*. Verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekende partij *“niet verdiept (heeft) in de juridische details van de convocaties”* aangezien *“de basisboodschap van de oproepingsbrief, m.n. de opdracht zich op een bepaalde datum naar de rechtbank te begeven, hem duidelijk was”*. Daarnaast menen verzoekende partijen nog dat het begrijpelijk is dat eerste verzoekende partij zich na haar vlucht niet meer geïnformeerd heeft over de huidige stand van zaken aangezien de vraag of er op dit ogenblik tegen haar al dan niet officiële beschuldigingen bestaan van ondergeschikt belang is aangezien wat haar overkomen is buiten elke officiële beschuldiging om gebeurde.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de hoedanigheid waarin men wordt opgeroepen – getuige dan wel verdachte – en of er een eventuele beschuldiging in vermeld wordt bezwaarlijk *“juridische details”* kunnen worden genoemd. Redelijkerwijze mag worden aangenomen dat iemand die een convocatie ontvangt, deze volledig zou lezen en in het bijzonder zou nagaan of hij als getuige dan wel verdachte wordt opgeroepen en of er een eventuele beschuldiging in vermeld wordt, hetgeen eerste verzoekende partij evenwel heeft nagelaten (administratief dossier, stuk 7, notities CGVS man, p. 9).

Verder stipt de Raad aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. *In casu* wordt in de bestreden beslissingen echter vastgesteld dat eerste verzoekende partij, die beweert niet officieel beschuldigd te zijn van iets, maar niet weet of er sinds haar vertrek nog iets was gebeurd, geen enkele inspanning heeft gedaan om meer te weten te komen over enige beschuldiging tegen haar of hoe het er momenteel voor staat. Verwerende partij merkt in dit verband op dat eerste verzoekende partij nochtans bijvoorbeeld haar vroegere werkgever kon contacteren hetgeen zij verzuimde te doen en dat eerste verzoekende partij verder ook aangaf niet te weten of de overheid nog inspanningen gedaan heeft om haar na het vertrek nog te lokaliseren. De Raad benadrukt dat het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verder verloop van de situatie op een grove desinteresse wijst die haaks staat op de door eerste verzoekende partij verklaarde vervolgingsvrees.

2.2.8.1. Waar verwerende partij het onaannemelijk acht dat eerste verzoekende partij tot de tweede convocatie wachtte om bij een vriend onder te duiken, stellen verzoekende partijen dat zij het noodzakelijk achtten om de afgifte van hun internationale paspoorten af te wachten. Zij stelden zichzelf ook de vraag of dit gezien de situatie nog mogelijk zou zijn, doch hebben zij de kans gewaagd en hebben zij geen problemen ondervonden.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van mening dat het, gelet op de door eerste verzoekende partij beschreven context, totaal onaannemelijk is dat zij nog tot de tweede convocatie heeft gewacht om bij een vriend onder te duiken. Immers, zoals ook opgemerkt in de bestreden beslissingen, was eerste verzoekende partij voordien al op de rechtbank geweest waar men de schuld in haar schoenen wenste te schuiven, werd zij de dag nadien gedurende twee dagen mishandeld en werd zij pas vrijgelaten nadat zij beloofd had bekentenissen te zullen tekenen. Dat zij in de gegeven omstandigheden nog meerdere weken op hun eigen adres bleven wonen en bovendien door het aanvragen van een internationaal paspoort hun intentie om het land te verlaten kenbaar maakten aan de overheid, tart elke logica. Gelet op de inspanningen van het gerecht en de ordediensten om de overval in de schoenen van eerste verzoekende partij te schuiven, is het evenmin logisch dat verzoekende partijen in die periode nog een internationaal paspoort konden verkrijgen. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen tevens nog terecht het volgende gemotiveerd: *“Hiermee samenhangend kan men zich ook vragen stellen bij het logisch karakter van de gedragingen van de ordediensten en het gerecht. Zo moet blijken uit uw verklaringen dat het gerecht u onder druk zette om in ruil voor strafvermindering de schuld op u te nemen en u kort hierna werd opgepakt en mishandeld gedurende 2 dagen schijnbaar met als enige doel bekentenissen van u te verkrijgen – ze hebben immers geen vragen gesteld of informatie van u pogen te verkrijgen. Dat zij u laten gaan met enkel de belofte dat u in de toekomst dergelijke bekentenissen zal tekenen zonder zelfs maar een uitreisverbod of andere voorlopige maatregel op te leggen komt weinig geloofwaardig over (CGVS p.9-12). Dat zij enkele weken later nog een convocatie opsturen en u de facto ruim de tijd geven een vlucht voor te bereiden komt weinig logisch over indien zij daadwerkelijk bekentenissen van u wensten te krijgen. Dergelijke weinig logische gang van zaken wordt doorgetrokken in het gegeven dat er, voor zover u weet, geen verdere stappen tegen u werden ondernomen na uw vertrek.”* Deze geheel onlogische gang van zaken ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen onderstrepen dat hun verklaringen ondersteund worden door algemene informatie over wangedrag bij de politiediensten van Ingoesjetië (bijlagen 3-5 van het verzoekschrift), merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Ingoesjetië niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen in gebreke blijven.

2.2.10.1. Verzoekende partijen brengen verder in hun verzoekschrift nog een nieuw element aan dat een mogelijke verklaring kan zijn voor de wijze waarop eerste verzoekende partij werd behandeld door de Ingoesjetische politiediensten. Het betreft haar verwantschap (neef) met M. E., de voormalige eigenaar van een oppositiewebsite die in augustus 2008 werd doodgeschoten terwijl hij in politiedetentie zat. M. E. was een belangrijke speler binnen de oppositie in Ingoesjetië zo blijkt uit informatie die verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 6). Ter staving van deze verwantschap voegen verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift de geboorteakte van de vader van eerste verzoekende partij (bijlage 7), de huwelijksakte van de tante langs vaderszijde van eerste verzoekende partij (bijlage 8) en de overlijdensakte van M. E. (bijlage 9). Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen de vertaling van deze stukken neer. Dat deze persoon de neef van eerste verzoekende partij is, wordt tevens ondersteund door een internetartikel waaruit blijkt dat de vader van M. E. de naam 'I.' draagt (bijlage 12 van het verzoekschrift), net zoals de man van de tante van eerste verzoekende partij. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband nog naar algemene informatie waaruit blijkt dat zelfs een vage link met opstandelingen ertoe kan leiden dat men geïsoleerd wordt door de Ingoesjetische ordediensten (bijlage 4 van het verzoekschrift).

2.2.10.2. De Raad bemerkt vooreerst dat de door verzoekende partijen bijgebrachte stukken die het verwantschap tussen eerste verzoekende partij en M. E. moeten aantonen slechts fotokopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Daarenboven onderstreept de Raad dat uit het voorgaande is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen van eerste verzoekende partij met de Ingoesjetische politiediensten. De loutere verwantschap met M. E., voor zover hieraan al geloof kan worden gehecht, en de verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat zelfs een vage link met opstandelingen ertoe kan leiden dat men geïsoleerd wordt door de Ingoesjetische ordediensten (bijlage 4 van het verzoekschrift), volstaat geenszins om aan te tonen dat eerste verzoekende partij, als familielid van M. E., in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen, die hun persoonlijke problemen in hun land van herkomst niet aannemelijk maken, in gebreke blijven.

2.2.11.1. Verder stellen verzoekende partijen dat *“verwerende partij eveneens veel te snel voorbijgegaan is aan de informatie met betrekking tot de littekens van mijnheer Y. (...) die blijken uit het medisch attest van dokter M. (...)”*. Verzoekende partijen wijzen op het arrest *R. C. v. Zweden* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 9 maart 2010, waarin geoordeeld werd dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming een medisch attest voorlegt dat een vrij sterke aanduiding geeft dat de letsels mogelijk veroorzaakt zijn door foltering of wanbehandeling, de bewijslast wordt omgekeerd en het aan de asielinstanties is om een grondig onderzoek uit te voeren naar de oorzaak van de letsels en elke twijfel weg te nemen over de oorzaak van de letsels. Verzoekende partijen halen verder het arrest *R. J. v. Frankrijk* van het EHRM van 19 september 2013 aan, waarin gesteld wordt dat het louter bestaan van lacunes in het relaas van de verzoeker om internationale bescherming niet volstaat om elke twijfel met betrekking tot de oorzaak van de letsels weg te nemen. Verzoekende partij merken verder dat het EHRM in het arrest *I. v. Zweden* van 5 september 2013 oordeelde dat de asielinstanties niet enkel elke twijfel dienen weg te nemen met betrekking tot de oorzaak van de letsels, maar ook met betrekking tot het risico op nieuwe wanbehandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekende partijen halen tevens een vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 176 763 van 24 oktober 2016) aan waarin geoordeeld werd dat onvoldoende onderzoek gedaan werd naar de oorzaak van letsels die bleken uit een gedetailleerd medisch attest en die een vermoeden inhielden van behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Daarnaast citeren zij nog uit de richtlijnen van de *International Association of Refugee Law Judges* met betrekking tot de inoverwegingneming van medische en psychiatrische rapporten. Verzoekende partijen menen dat verwerende partij de oorzaak van de letsels van eerste verzoekende partij op geen enkele manier onderzocht heeft en wijzen erop dat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal geen vragen werden gesteld over de ondergane

wanbehandelingen. De medische letsels waarvan sprake in het rapport van Dr. M. vormen nochtans een aanwijzing dat mijnheer Y. het slachtoffer is geweest van ernstige wanbehandelingen.

2.2.11.2. De Raad stelt evenwel vast dat *in casu* in het door verzoekende partijen bijgebrachte medisch attest d.d. 15 december 2017 slechts een opsomming wordt gedaan van de littekens van eerste verzoekende partij. Wat betreft de oorzaak ervan, baseert het medisch attest zich louter op de verklaringen van eerste verzoekende partij zonder dat enige objectieve en gedetailleerde analyse van de littekens wordt gedaan teneinde na te gaan of deze compatibel zijn met de door eerste verzoekende partij aangegeven oorzaak. Daarenboven dient te worden bemerkt dat een arts weliswaar vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, doch nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). De Raad onderstreept dat uit het voorgaande is gebleken dat het relaas van verzoekende partijen aangaande de vervolgingsfeiten – die de oorzaak zouden zijn van de littekens van eerste verzoekende partij – volstrekt ongeloofwaardig is.

2.2.12. Ten slotte treedt de Raad verwerende partij nog bij in de motivering dat de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten niet van aard zijn het ongeloofwaardig karakter van hun asielaansluiting te herstellen. Immers worden door verwerende partij dienaangaande volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“Het attest van uw werk en uw werkboekje indiceren uw werkactiviteiten in uw land van herkomst hetgeen op zich niet in twijfel wordt getrokken. De certificaten en diploma’s geven een goed beeld van de studies die u en uw vrouw aflegden hetgeen op zich evenmin in twijfel wordt getrokken net zomin als de persoonlijke gegevens die jullie interne paspoorten, uw rijbewijs en jullie huwelijksakte bevatten. De Belgische medische attesten geven aan dat uw vrouw kortgeleden nog zwanger was en dat u en uw zontje bepaalde littekens hebben. Echter kan uit dergelijke attestatie niet worden opgemaakt wat aan de basis van dergelijke littekens ligt en wordt dit enkel op uw verklaringen gebaseerd. Het ziekenhuisopname attest indiceert enkel dat u toen in het ziekenhuis werd opgenomen voor bepaalde verwondingen, al kan hieruit niet worden afgeleid dat een overval in de door u geschetste context hiervan aan de basis lag. Betreffende de 2 convocaties dient nogmaals opgemerkt worden dat het niet ernstig is dat u ze zelf niet gelezen zou hebben waardoor u amper iets over de inhoud kon zeggen zoals de hoedanigheid waarin u werd opgeroepen. Sowieso kan nog verwezen worden naar de algemene informatie waaruit blijkt dat documenten (oa convocaties en ziekenhuisattesten) makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen hetgeen de bewijskracht ervan dan ook serieus relativeert en ook niet opweegt tegen de vaststellingen die hierboven werden gedaan met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw relaas. Ten slotte kan betreffende de brief van uw advocaat gesteld worden dat dit in wezen een brief betreft met redenen waarom de Dublin procedure niet op u en uw vrouw mag worden toegepast hetgeen actueel dan ook niet meer relevant is.”*

2.2.13. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen artikel 48/6, tweede lid) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaansluiting bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat *“de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielaansluiting van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.14. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden gevisieerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.”*

In hun verzoekschrift beperken verzoekende partijen zich ertoe te verwijzen naar informatie waaruit blijkt dat de situatie in Ingoesjetië momenteel zeer gespannen is als gevolg van een overeenkomst tussen de Ingoesjetische en Tsjetsjeense leiders met betrekking tot de ruil van stukken grond (zie bijlagen 10 en 11 van het verzoekschrift). Verzoekende partijen voeren aan dat hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Ingoesjetië zich mogelijk op een kantelpunt bevindt en in de nabije toekomst mogelijk opnieuw zal verslechteren. De Raad wijst er evenwel op dat het de plicht is van de Raad om een actuele beoordeling te doen van het potentiële risico op ernstige schade dat verzoekende partijen mogelijks zouden lopen. De door verzoekende partijen bijgebrachte informatie waaruit zou blijken dat de situatie in Ingoesjetië ‘mogelijk’ zal verslechteren weerlegt dan ook op geen enkele manier de motivering in de bestreden beslissingen dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen een medisch attest van dr. B. d.d. 4 januari 2019, de geboorteakte van de vader van eerste verzoekende partij, de huwelijksakte van de tante langs vaderszijde van eerste verzoekende part en de overlijdensakte van de neef (M. E.) van eerste verzoekende partij neer. De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken niet van aard zijn afbreuk te doen aan het voorgaande.

Wat betreft het bijgebrachte medisch attest d.d. 4 januari 2019, waarover verzoekende partijen in hun aanvullende nota stellen dat hierin de littekens van eerste verzoekende partij beschreven worden, dat bevestigd wordt dat de verklaringen van eerste verzoekende partij met betrekking tot de oorzaak van de littekens verenigbaar zijn met de karakteristieken van die littekens en dat tevens gesteld wordt dat eerste verzoekende partij aan een posttraumatische stressstoornis lijdt, bemerkt de Raad vooreerst dat in het medisch attest wat betreft de psychische gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij enkel gesteld wordt dat zij verschillende kenmerken vertoont van een posttraumatische stressstoornis en dat zij

lijdt aan belangrijke psychologische problemen. Op geen enkel moment wordt in het medisch attest een officiële diagnose gesteld van een posttraumatische stressstoornis, hetgeen een toch wel complexe diagnose vereist. Waar het medisch attest gewag maakt van psychologische problemen, dient te worden vastgesteld dat geen verdere duiding wordt gegeven over de precieze aard ervan. Uit het medisch attest kan dan ook niet worden opgemaakt dat de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij haar ervan weerhoudt volledige, coherente en consistente verklaringen af te leggen. Wat betreft de littekens die in het attest worden opgesomd en waarvan gesteld wordt dat de verklaringen van eerste verzoekende partij verenigbaar zijn met de karakteristieken van die littekens, wijst de Raad erop dat zulk medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin eerste verzoekende partij haar littekens opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Dit geldt des te meer nu in het attest louter een opsomming van de littekens van eerste verzoekende partij wordt gedaan en vervolgens gesteld wordt dat deze compatibel zijn met de verklaringen van eerste verzoekende partij, zonder dat ergens een objectieve en gedetailleerde analyse van de littekens uit blijkt teneinde de oorzaak ervan te bepalen. Verder onderstreept de Raad nogmaals dat uit het voorgaande is gebleken dat het relaas van verzoekende partijen aangaande de vervolgingsfeiten – die de oorzaak zouden zijn van de littekens van eerste verzoekende partij – volstrekt ongeloofwaardig is.

De (kopieën van de) geboorteakte, huwelijksakte en overlijdensakte, die verzoekende partijen reeds als bijlage bij hun verzoekschrift voegden (bijlagen 7-9 van het verzoekschrift) en waarvan verzoekende partijen ter terechtzitting opnieuw kopieën vergezeld van een vertaling neerleggen, werden hierboven reeds besproken (zie punt 2.2.10.2.).

2.2.18. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18), en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 3 maart 2018 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.20. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT